

mister Timepenge for en Time hver Nat. Ogsaa dette finder jeg er urigtigt. Det forekommer mig, at der her er blevet talt saa meget om, at Loven, da den maaske ikke er saa god, som den skulde være, burde gennemføres human. Den er bleven det paa Anciennitetsspørgsmaalet, men den er ikke bleven det paa Spørgsmaalet om Personalets Betaling for det Overarbejde, det udfører for Staten. Hvis den højtærede Minister paa dette Punkt vil vise sig human, saa mener jeg, at han bør gaa tilbage til den gamle Ordning, hvorefter der betales for hver paabegyndt Time. Ellers faar det efter min Opfattelse for meget Udseendet af, at den Lønforbedring, man fra Statens Side har givet en Del Funktionærer med den ene Haand, tager man ganske rolig tilbage med den anden, og det var sikkert ikke Meningen fra Rigsdagens Side, den Gang man vedtog Loven, saaledes som den nu blev vedtagen. Det er et Omraade, hvor den højtærede Minister rent administrativt kunde reformere, hvor han kunde gøre den ny Lov bedre for Personalet, end den er bleven, og jeg skal tillade mig at rette en Opfordring til Ministeren om at tage dette under den nøjeste Overvejelse. Det forekommer mig, at der her er begaaet en absolut Uretfærdighed overfor en hel Del af dette Personale.

Dernæst er der jo adskillige af de Anker, som ere komne frem fra Personalets Side, som ere af den Beskaffenhed, at de paaankede Forhold kun kunne ændres ved Lov. Det er det første og efter min Opfattelse vigtigste Spørgsmaal, Spørgsmaalet om et Huslejetillæg for Funktionærer paa saadanne Steder, hvor det er overordentlig dyrt at bo. Under Lovens Behandling i Foraaret 1903 gjorde jeg mig til Tolk for, at man i Loven skulde optage Bestemmelser om Huslejetillæg, som gik noget i samme Retning som de, man havde fastsat for Postvæsenets Funktionærer. Det er saaledes, at et Postbud til Trods for, at hans Løn jo er paa Højde med og i visse Tilfælde endogsaa kan stige betydelig højere end en Pakmesters ved Jernbanerne, faar 120 Kr. i Huslejetillæg, naar han bor her i København, medens en Pakmester intet faar, og hvis han bor ude i en Købstad har han fra 36 til 72 Kr., medens ingen af Statsbanernes Funktionærer overhovedet faar Huslejetillæg ude i Provinserne. Det forekom mig den Gang, ligesom det forekommer mig nu, at være aldeles urigtigt, og her er efter min Mening et Punkt, hvor vi hurtig maa se at komme

til en anden Ordning, saaledes, at der ydes disse Funktionærer nogen Erstatning for det langt dyrere Ophold i en stor Del af vore Byer, end Tilfældet er paa Landet. Da jeg tog Sagen frem i 1903, fik jeg for saa vidt Støtte af den højtærede Minister og det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), der var Flertallets Ordfører i denne Sag. Det ærede Medlem udtalte, at det kunde godt være, der var begaaet en Fejl fra Jernbanekommissionens Side, da den bragte i Forslag, at Huslejetillægene skulde bortfalde. „Det er ogsaa muligt, at vi siden hen komme til at bøde paa denne Fejl“, sagde han, „for Statsbanernes Vedkommende“. Ministeren afviste heller ikke Muligheden af, at man kunde komme til at bøde noget derpaa, men mente, at der burde gaa en lille Tid, saa man fik set lidt paa Forholdene, inden man foretog nogen Forandring. Jeg tror, at den Tid, der er gaaet, siden Lønningsloven for Statsbanernes Personale traadte i Kraft, maa have overbevist alle, der have sat sig lidt ind i disse Forhold, hvad ikke mindst er Tilfældet for den højtærede Ministers Vedkommende, om, at her er et Omraade, hvor vi hurtigst muligt maa se at faa bragt en Forandring til Veje. Jeg kan ikke se andet, end at det nu maa være betimeligt at fremsætte Forslag om at gennemføre Huslejetillægene for Statsbanernes lavere Lønningsklasser, og jeg tvivler ikke om, at hvis et Forslag af den Art og velbegrunder kommer til at foreligge fra Ministeren, vil det blive vel modtaget af Rigsdagen. Statsbanernes Indtægter ere jo gaaede ret ordentlig op, og der er Udsigt til at de, hvis ikke særlige Forhold indtræde, ville være stadig stigende, og jeg mener, at det daarligt stillede Personale har Krav paa Hensyntagen fra Rigsdagen og Regeringens Side paa dette Omraade. Jeg kunde derfor ønske at spørge den højtærede Minister, om han agter i en nærmere Fremtid at fremkomme med et Forslag til en Forandring i Lønningsloven, der gør det muligt for Administrationen at yde Huslejetillæg til de lavere lønnede Jernbanefunktionærer paa saadanne Steder, hvor Forholdene faktisk ere meget dyrere end paa andre Steder.

Endvidere er der Tantiemespørgsmaalet. Vilde det ikke være betimeligt, at man ogsaa tog dette Spørgsmaal op og søgte at faa det ændret? Jeg skal sige, at jeg hører til dem, der mene, at man helst skulde bort fra hele denne Tantiemehistorie, jeg tror ikke paa dens Velsignelse, men i alt Fald er det sikkert, at den